

Zpět na média

Vladimír Wohlhőfner: Jasnė zprávy Pavla Vrby

V pořadí už šestý díl edice České zlato populární hudby přináší portrét Pavla Vrby. Albem Jasná zpráva vydavatelství Supraphon zároveň připomíná zítřejší pětasedesátiny jednoho z našich nejlepších textařů. Šíře interpretů, pro něž Vrba psal a píše, je obdivuhodná a kvalita jeho textů už od roku 1966, kdy začaly vycházet na deskách, dobře známá. Ostatně zcela po právu se Vrbovi přezdívá Básník.

Vybrat na profilovou desku z více než patnácti set písňových textů, které napsal, pouhých dvacet tak, aby album bylo opravdu reprezentativní, to chce rozhled, cit a v neposlední řadě šťastnou ruku. Miloši Skalkovi, který navíc v hutném sleeve note poukázal i na zajímavé souvislosti vzniku řady skladeb, nic z toho neschází.

Jistě by se albu dala vytknout absence řady titulů či polemizovat s upřednostněním některých zvolených hitů na úkor jiných. Například proč tu Olympic má zrovna Jasnou zprávu, a ne třeba Osmý den. Podobným výhradám však Skalka už předem v průvodním textu přesvědčivě čelí. Logicky v něm zdůvodňuje i nevyhnutelnost oželet „ve jménu alespoň přibližné dramaturgické čistoty“ Vrbovu rockovou a bluesovou tvorbu.

I tak zůstal Básníkův portrét, jeho výrazná obraznost, schopnost zpěvné a zapamatovatelné slogany a umění opatřovat jak zdánlivě prosté, tak komplikovanější melodie neotřelými rýmy, poměrně výstižný. I žánrově.

Od běžné pop-music zastoupené tu například hity Heleny Vondráčkové Mám ráda cestu lesní či Říkej mi Petry Janů, přes ukázky šansonů v čele s Lampou Marty Kubišové a Pohrdáním Hany Hegerové až třeba po schopnost opatřit textem hudbu takového Johanna Sebastiana Bacha jako v případě závěrečného titulu Air pro Luci Bílou. Přesně, jak Skalka poukazuje, je Vrbova autorská výjimečnost cítit z každého slova, které napsal.

(Pavel Vrba: Jasná zpráva. Vydal Supraphon v roce 2003, 75 minut, recenze)